

Arabisch en gay

Zie ik eruit als een
homohater?

Ik ben zelf homo!

HOMOFOBIE Een man met een Arabisch uiterlijk wordt vaak aangezien voor homohater, ondervindt *Bo Hanna*. Maar hij is zelf homo.

Illustratie **Frann de Bruin**

Jij bent **vást** homofob

Ik ben jong en heb een Arabisch uiterlijk, nou ja Noord-Afrikaans, ik heb een Egyptische achtergrond. Dan gebeurt er bijvoorbeeld dit. Ik loop door Amsterdam en twee homo's laten de handen los wanneer ik hen passeer. „Wij hebben altijd last van types die op jou lijken, dus wat zeur je?“, zegt een van hen als ik vraag waarom ze van me schrikken.

Maar ik ben zelf gay, zeg ik. Zijn vriend kijkt me gegeneerd aan, maar de ander snauwt: „Je ziet er helemaal niet gay uit. En jullie Marokkanen komen niet eens uit de kast.“ Lichtelijk geïrriteerd vertel ik hem dat ik me openlijk voor lhbt-rechten inzet. Hij kijkt me bedenkelijk aan, en loopt zonder nog iets te zeggen een winkel binnen.

Ander voorbeeld. Tijdens Amsterdam Pride word ik een keer door de politie staande gehouden, nog voordat ik de Prinsengracht op kan lopen om de botenparade te bekijken. Ik moet laten zien wat er in mijn tas zit. De agenten zeggen dat het een routinecontrole is, maar anderen mogen wel doorlopen en hun tassen worden niet gecontroleerd. Ik zie in de mensenmassa angstige blikken, alsof ik elk moment een gevaarlijk voorwerp tevoorschijn kan halen. Tel daarbij de keren op dat de beveiliging van een homofeest niet gelooft dat ik zelf gay ben, waardoor ik bijna niet binnenkwam, en je komt tot de slotsom dat mijn uiterlijk voor sommigen onverenigbaar blijkt met homo-acceptatie.

Wat moet iemand als ik doen om niet meteen als homofob te worden gezien?

Veel roddels

Het rare is: toen ik jong was werd ik niet gezien als homofob, ik had zelf met

homofobie te maken. Bij berichten over geweld tegen homo's wordt al snel een verband gelegd met migratie en de islam. Maar in de Noord-Limburgse gemeente Horst aan de Maas, waar ik opgroeide en naar school ging, woonden nauwelijks Nederlanders met een migratieachtergrond. Ik werd er jarenlang met homofobie geconfronteerd. Jongens op het platteland noemden me bijvoorbeeld *werme* ('warme').

Op mijn vijftiende kreeg ik voor het eerst een relatie met een jongen van mijn school. De bittere realiteit was dat alles stiekem moest, omdat twee verliefde jongens voor veel roddels zorgen. Helaas verspreidden in het dorp waar ik woonde en andere dorpen de roddels over mijn relatie zich toch en al snel stond ik bekend als 'de homo'. Op mijn middelbare school was slechts één jongen die openlijk homoseksueel was, terwijl er ruim tweeduizend leerlingen waren.

Ook mijn broer moest het ontgelden en werd lastiggevallen met opmerkingen als: „Is jouw broertje écht gay? Wat gek!“ En nu krijgt hij bedenkelijke blikken wanneer mensen erachter komen dat hij geen enkel probleem heeft met homoseksualiteit. „Wat fijn dat jij geen probleem hebt met homo's“, zeggen mensen wanneer we samen uitgaan. En het is hun verbazing die ons weer verwondert.

Potentieel gevaar

Op mijn achttiende besloot ik voor mijn studie taal- en letterkunde naar Amsterdam te verhuizen, aangetrokken door het imago van de hoofdstad als gay capital. Zowel het Limburgse platteland als de Koptisch-Egyptische gemeenschap waren weinig homovriendelijk, in de maanden voor mijn eindexamen fantaseerde ik over mijn toekomstige vrije leven.

Na mijn verhuizing zocht ik meteen aansluiting bij de lhbt-gemeenschap, maar ook daar kreeg ik al snel het dekset op mijn neus. De Randstedelijke werkelijkheid is dat jongens met een Midden-Oosters uiterlijk juist worden gezien als een potentieel gevaar voor lhbt'ers. De eerste keren dat ik naar hofcafés in de Reguliersdwarstraat ging, werd ik geconfronteerd met racistische opmerkingen: „Het zijn vooral mensen zoals jullie die moeite hebben met homo's.“

Ik kwam erachter dat over mijn etnische achtergrond seksuele fantasieën en stereotypen bestaan. Arabische mannen zouden allemaal 'dominant' en 'agressief' zijn in bed. Mijn Egyptische achtergrond wordt enerzijds beschouwd als fetisj en anderzijds afgewezen. Ik word niet gezien als lid, maar als migrant of 'exotisch snoepje'.

Desondanks heb ik besloten om dicht bij mezelf te blijven, en mijn uiterlijk niet aan te passen door bijvoorbeeld mijn oorbellen uit te doen, omdat ik wil dat mensen nadenken over hun vooroordelen. Daaraan ging wel een proces vooraf. In eerste instantie twijfelde ik of ik mijn homoseksuele identiteit kon verenigen met de Koptische waarden die ik van huis uit meekreeg. Maar toen ik in Nederland mensen ontmoette die openlijk gay zijn, zonder hun niet-westerse achtergrond te verloochenen, ontdekte ik dat mijn diverse kanten elkaar niet uitsloten. Ik ben nu bewust openlijk mezelf, door positieve beeldvorming wil ik mensen op het hart drukken ook zichzelf te zijn.

Verband gelegd met integratie

Ook ik maakte het de afgelopen jaren mee: puberjongens met een niet-westerse achtergrond riepen 'zemmer' naar me. Want helaas, homoseksualiteit is ook

Door mijn achtergrond word ik niet gezien als lid van de homo-gemeenschap maar als migrant of 'exotisch snoepje'

taboe binnen islamitische gemeenschappen in Nederland. Zo bewees ook de tragische dood in mei dit jaar van Saïd Zankoua (30) uit Amsterdam, die door een aantal mensen uit de Marokkaans-Nederlandse gemeenschap werd verstoten, door anderen werd hij jarenlang verguisd. Hij overleed vermoedelijk aan de gevolgen van epilepsie. Hij leed daaraan sinds hij een aantal jaren geleden het ziekenhuis in was geslagen.

Vaak wordt bij homogerelateerde incidenten waarbij niet-westerse jongeren zijn betrokken, een verband gelegd met integratie. De gedachtegang: accepteer je homoseksualiteit niet, dan accepteer je de westerse waarden niet. Maar is het wel zo dat de vrijheden van minderheidsgroepen als lhbt'ers het alleenrecht zijn van westerse normen en waarden? Twee jaar geleden nog maar schafte India een 146 jaar oude Britse koloniale wet af, waarmee homoseksualiteit werd gedecriminaliseerd. En Amerikaanse rechts-christelijke belangenor-

ganisaties investeren jaarlijks miljoenen euro's om homo-acceptatie in Europa, Latijns-Amerika en Afrika te dwarsbomen. Ook dichterbij is homo-acceptatie niet vanzelfsprekend. In 2013 gingen de Fransen nog massaal de straat op in Parijs om tegen het homohuwelijk te protesteren, en in 2017 stemde de Duitse bondskanselier Angela Merkel tégen het homohuwelijk.

Afgelopen december ging ik voor het eerst sinds lange tijd naar Egypte, het geboorteland van mijn ouders. Mijn nicht waarschuwde me: „Wees discreet over je homoseksualiteit, je kan in de problemen komen, zelfs voor de autoriteiten heb je te vrezen.“ En ja: Egypte, een land waar de islam de dominante religie is, bleek doordrenkt met homofobie, en er heersen rigide ideeën over mannelijkheid en vrouwelijkheid. Zo kon ik volgens sommigen niet Egyptisch zijn, omdat ik gouden oorbellen draag. „Jongens met oorbellen, dat is iets van homo's in het Westen en K-pop. Egypti-

sche mannen dragen geen oorbellen.“ En dat klopt, voor de helft. Tijdens een feest op het dak van de American University of Cairo zag ik meiden zich fanatiek omkleeden en jongens oorbellen indoen op de toiletten.

Schurende momenten

Op het feest sprak ik twee Egyptische homojongens die ik al een tijd via sociale media ken. Volgens hen hangt de feitelijke situatie voor homo's af van de familie. Of die christelijk of moslim is, maakt weinig uit, klasse is bepalender: iemand uit de 'verwesterde' bovenklasse is beter af dan iemand uit de aartsconservatieve onderklasse, waar familie-eer en de reputatie in de wijk vaak boven persoonlijke vrijheid gaan. Bovendien wordt homoseksualiteit gezien als iets van het Westen, dat van God los is. Een van de jongens haalde hoge cijfers om een studiebeurs te bemachtigen, vertelde hij, zodat hij een tijd in het buitenland kan gaan studeren. „Ik wil naar Europa, Canada of

Korea, ver weg van Egypte.“

Helaas is homofobie, waar je ook gaat wonen, nooit écht weg. Want de oorzaken van homohaar zijn uiteenlopend en complex, waardoor stereotypen gauw om de hoek komen kijken om de werkelijkheid te versimpelen. Iemand als ik kan daarom weinig doen om niet meteen als homofob te worden gezien.

Maar we hoeven het schurende gesprek niet uit de weg te gaan. Zo dwong de ophof over de Nashville-verklaring, die erop hintte dat je genezen kan worden van homoseksualiteit, de gereformeerde gemeenschap om een standpunt in te nemen. Sommige kerken spraken hierna expliciet uit dat lhbt'ers welkom zijn. Net zo sprak de raad van Marokkaans-Nederlandse moskeeën in 2017 sympathie uit voor de slachtoffers van homogeweld waarbij Marokkaans-Nederlandse tieners betrokken waren. Schurende momenten van controversie kunnen ertoe leiden dat leden van gemeenschappen zich uitspreken tegen homohaar.

